Vysoká škola ekonomická v Praze
Fakulta mezinárodních vztahů

V Praze, dne 16.8.2019

Věc: **Oponentský posudek na disertační práci Mgr. Ing. Jana Levého**

Disertační práce na téma „ Komparace soutěžního práva ČR, Ruska a EU" byla autorem zpracována velmi pečlivě, evidentně se znalostí věci, kdy disertant prokázal, že je schopen vědecké činnosti v právní oblasti. Jeho práce je v souladu se studijním oborem - „Obchodní a mezinárodní hospodářské vztahy". Autor prokázal svoji schopnost vědecky bádat a výsledky srozumitelně interpretovat, když dokázal čtenáři vysvětlit ruské pojetí soutěžního práva, které se v mnohých detailech odlišuje od našeho pojetí, zejména existencí veřejnoprávního orgánu, který je kromě soudů nadán v oblasti nekalé soutěže některými pravomocemi k reprobování závadného stavu.

Někdo by mohl namítnout popisnost práce, ale jde o práci srovnávací, kdy je popisnost žádoucí, aby případný čtenář mohl vůbec pochopit cizí právo a následně jej porovnat. Autor práci většinou průběžně vyplňoval svými vlastními názory na ruskou právní úpravu a v závěru každé nosné kapitoly ji srovnal s úpravou českou, příp. i evropskou.

Autor nastudoval více než odpovídající množství ruské literatury vážící se k tématu, jak vyplývá nejen z přehledu použité literatury, ale zejména z toho, že jí vhodně doplňoval do svého textu. Poukázat je třeba i na to, že vstřebal i odlišné názory, které do textu začlenil.

Za cíle své práce si autor stanovil získání vědeckých poznatků týkajících se ruského soutěžního práva a následně jeho komparaci s právem českým, resp. evropským. Dle mého názoru se **autor vypořádal s vytyčenými cíli** se ctí, neboť jeho dvě hypotézy byly ověřeny, tj. ruské právo užívá obdobných institutů vedoucích k ochraně soutěžitelů jako právo české, potažmo evropské (autor se věnoval i té nepatrné evropské právní úpravě týkající se nekalé soutěže). Autor při zpracování své

komparativní práce využil odpovídajících vědeckých právnických metod, kdy mj. vyšel z myšlenek a podnětů Viktora Knappa.

Co se týče struktury práce, tak k ní nemám námitek, autor nejprve nastínil ekonomické dopady hospodářské soutěže (což není v pracích právních časté, a přitom je právo s ekonomií velmi spjato), aby dále velmi podrobně (a přehledně) osvětlil ruskou právní úpravu hospodářské soutěže, a to jak z pohledu veřejnoprávního, tak i soukromoprávního. Autor se také snažil čtenáři podávat srozumitelný výklad některých nesrozumitelných ruských ustanovení. Vyzdvihnout musím kapitolu 4.2, jež byla zpracována velmi čtivě. Vzhledem k tomu, že na našem trhu nebyl proveden žádný podobným výzkum, ba ani stručný popis ruského soutěžního práva, je **přínos autora pro náš vědní obor velmi významný**. Autor si nezvolil, ač jistě mohl, mnohem jednodušší téma, např. hospodářská soutěž EU, šel naopak cestou neprobádanou, což jistě nebylo snadné. Autorova práce ale nemá význam jen pro právní vědu, ale díky absence jakékoli literatury na toto téma **i význam pro obchodní praxi**. Podle mě by práce měla vyjít knižně, jen se obávám, že na současném trhu odborné literatury, kdy se knihy vydávají v nákladech nepřevyšující stovky kusů, ji nikdo nevydá.

Doktorand prokázal, že ovládá postupy, metody a techniky práce s vědeckým aparátem na odpovídající úrovni. Předložená disertační práce je zpracována velmi kultivovaným jazykem, je zcela prosta překlepů a gramatických chyb (až na jednu na s. 21), což není bohužel běžné.

Vytknout z pohledu grafické úpravy musím některé poznámky pod čarou – není vhodné, aby vyplňovaly více než ¼ stránky. Myslím, že některé mohly být včleněny přímo do textu nebo dány do přílohy (např. 2-12 či 293-304 – ty možná nemusely být v práci vůbec). Některé zase přecházejí nepochopitelně na další stránku. Jsou to sice drobnosti, ale zbytečně kazí „pohleď" na práci. Občas autor užil pojmu „firma" v nesprávném právním výkladu. Rovněž by bylo asi vhodnější, kdyby autor nepoužíval pojem podnik, byť chápu, že evropská právní úprava s ním pracuje a leckdy je pro čtenáře srozumitelnější, než uvádět z pohledu naší právní úpravy správnější pojem podnikatel, případně závod či vysvětlovat rozdíly. Na s. 77 dole autor hovoří o již zmíněném zákonu o elektroenergetice – asi by bylo vhodné doplnit, kde ta zmínka byla (odkaz 121).

Autorovy názory na ruskou právní úpravu, resp. jeho některé postřehy jsou výstižné, např. u vymezení pojmu konkurence. Na druhou stranu občas postrádám autorovy názory. Tak např. chybí na s. 103 autorův názor na to, co je lepší, jestli to, že se v ruském pojetí neprokazuje u dominance škodlivý efekt u zvláštních skutkových podstat. Také by mě zajímal autorův názor na možné konkludentní uzavření dohody narušující soutěž (s. 109). Z dílčího závěru v kap. 4.2.6 by mě zajímalo, která právní úprava jednání ve shodě je dle autora lepší, a také jaký je autorův názor na ruskou úpravu skutkové podstaty vyvolání nebezpečí záměny (ve srovnání s naší právní úpravou).

Na s. 168 autor umístil tabulku, kterou se snažil provést srovnání skutkových podstat podle ruského a našeho práva. Chápu, že v ruském právu nenašel ekvivalenty posledních tří skutkových podstat, protože jsou zbytečné. Naše právní úprava je sice obsahuje, ale v praxi nejsou využívány. Připomínku mám ale k tomu, že autor nenalezl český ekvivalent k čl. 14.5 zákona o ochraně konkurence (nekalá soutěž spojená s užitím výsledků duševní činnosti). Jsem toho názoru, že jej lze spatřit v ust. § 2978 odst. 1 NOZ (klamavé označení zboží nebo služby). Ostatně na s. 171 to trochu napravuje zmínkou o ust. § 2978 odst. 3 NOZ.

Podle ruského antimonopolního práva je povinností tamních orgánů před zahájením řízení o porušení soutěžního práva, vydávat upozornění s příkazem zdržet se takového jednání. Obsahuje česká veřejno anebo soukromoprávní úprava podobný institut a ne-li, bylo by to přínosem?

Zaujal mě fakt, že v ruském právu se nemohou právnické osoby domáhat zadostiučinění v penězích, a že dle autora se mohou domáhat alespoň náhrady škody. Ale to jsou dva rozdílné instituty.

Ruské soutěžní právo neumožňuje v rámci ochrany před nekalou soutěží, aby aktivně legitimovanými osobami byly nepodnikatelé. Je to podle autora vhodné? V jeho práci názor chybí.

Mojí poslední otázkou pak je, jestli vůbec je k něčemu dobrá částečná dvojkolejnost právní úpravy nekalé soutěže v Ruské federaci.

Shrnu-li závěrem moje připomínky k práci, tak kromě nevýznamné vady týkající se poznámek pod čarou, mám jen dvě výhrady (také nesnižující práci), a to že autor nenalezl český ekvivalent k čl. 14.5 zákona o ochraně konkurence a to, že je smíšeno

zadostiučinění s náhradou škody (vzhledem k úrovni práce ale předpokládám, že toto je zapříčiněno pisatelskou neobratností).

Na základě všeho výše uvedeného tak mohu s klidným svědomím vynikající disertační práci Mgr. Ing. Jana Levého **doporučit k obhajobě před příslušnou komisí**, neboť autor pronikl do zkoumané problematiky, prokázal analytické i syntetické tvůrčí schopnosti v dané oblasti a dospěl k relevantním závěrům, které dokázal kvalifikovaně interpretovat a po zdárném průběhu obhajoby mu může být udělen titul Ph.D.

S pozdravem

JUDr. Mgr. Michal Pospíšil, Ph.D., LL.M.
oponent